

zneužití dítěte rázu, uvedeného v § 127 tr. zák., ježto by pak v úvahu přišel tento, těžší tresty ukládající předpis zákonný. Jinak opodstatňuje skutkovou podstatu zločinu dle § 128 tr. zák. každá, za účelem pohlavního ukojení předsevzatá činnost pachatelova, jež vůbec spadá může pod pojem pohlavního zneužití. Sem však spadá každé za uvedeným cílem předsevzaté zneužití těla dotyčné osoby ve věku dětském, jakmile vůbec jest způsobilé, aby vedlo k pohlavnímu ukojení, ba i jen k podráždění. Netřeba proto, by zneužití stalo se přímo na pohlavním ústrojí oběti, stačí i každý jiný, dle zkušenosti témuž cíli sloužící dotek těla, tedy i v tomto případě zjištěné ohmatávání stehen okolo přirození. O pouhém přestupku dle § 516 tr. zák. nemůže tu býti více řeči, tento mohl by po případě se zločinem dle § 128 tr. zák. jen konkurovati.

Čís. 813.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

»Jiným zbožím« ve smyslu § 13 lich. zák. jest jakékoliv zboží kromě předmětu požadovaného, tedy i předměty potřeby.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1922, Kr II 609/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Brně ze dne 1. února 1921, pokud jím byla stěžovatelka uznána v

formy byly obcházeny. Posuzuje-li snad některou z nich přísněji, než způsob trestné lichvy, jenž jí měl býti obcházen, možno z toho jen vyvozovati, že právě takovouto zakrytou lichvu pokládá za nebezpečnější a proto po případě trestnější. Ne bez vlivu byla snad i úvaha, že skutková podstata, přečinu dle § 13 lichevního zákona podobná, byla již za poměrů mírových, alespoň u živnostníků, trestna dle § 482 tr. zák., čehož při prostém předražování nebylo. Ostatně by tento důvod zmateční stížnosti na-prosto nepodporoval výklad § 13 lichev. zákona, jak o něj opírá stížnost tvrzení, že zákon odsouzením byl porušen.

Čís. 814.

Zařadění do pracovního oddílu nelze vysloviti ohledně trestného činu, jenž byl spáchán dříve, než-li zákon ze dne 18. března 1921, čís. 129 sb. z. a n. počal působiti. Opačný výrok nalézacího soudu lze napadnouti pouze zmateční stížností.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1922, Kr II 678/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Brně ze dne 17. května 1921, pokud jím vysloveno bylo dle § 1. odstavec druhý zákona ze dne 18. března 1921, čís. 129 sb. z. a n. zařazení obžalovaného, odsouzeného pro přečin § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. a přestupek prvního odstavce § 7 téhož zákona, do pracovního oddílu, zrušil však dle § 290 tr. ř. z moci úřední rozsudečný výrok o zařazení obžalovaného do pracovního oddílu jako